

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem ve věci

žalobce: **S. K.**
státní příslušnost Turecká republika
zastoupen advokátkou Mgr. Martinou Šamlotovou
sídlem Milady Horákové 13, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační politiky**
poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 7. 2022, č. j. OAM-362/ZA-ZA11-ZA16-2022,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včas podanou žalobou domáhal přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým byla žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany posouzena jako nepřípustná dle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o

azyly, v platném znění (dále jen jako „zákon o azyly“), a řízení bylo dle § 25 písm. i) zákona o azyly zastaveno. Žalobce svou žalobu odůvodnil následujícím způsobem.

2. Žalobce jako hlavní důvod své žádosti uvedl obavy o svůj život, kdy především poukazoval na svůj soukromý konflikt, nemožnosti dovolat se dostatečné ochrany ze strany tureckých orgánů veřejné moci a na nerovné zacházení s kurdskou menšinou žijící v Turecku. Žalobce nesouhlasí se závěry žalovaného, že v Turecku jsou si v právu většinoví Turci a kurdská menšina rovni, jelikož rovni jsou si pouze ti, kteří neprojevují svůj kurdský původ. Situace v Turecku se vůči kurdské menšině stále vyvíjí, lze to spatřovat v nové vlně omezování na svobodě politiků a sympatizantů s prokurdskou politickou stranou HDP. K situaci v Turecku žalobce odkazuje na internetový portál Ústavu mezinárodních vztahů Praha, na článek Karolíny Luhačkové, politoložky a turkoložky, z 27. 9. 2021 nazvaný Erdoğanovo Turecko: vojenský převrat, honba na teroristy a demokratický paradox, dále také na usnesení Evropského parlamentu o zprávě Komise o Turecku za rok 2021, přičemž dle žalobce lze z výše uvedených článků vyzorovat zcela jasnou „náladu“ v Turecku ve vztahu ke kurdským příslušníkům, kdy je evidentní, že rovnost v právech není zaručena bez rozdílu, což bezpochyby vyplývá z uvedeného usnesení EP. Žalobce je tak toho názoru, že dostatečně prokázal, že v Turecku panuje protikurdská nálada, kdy dochází k potlačování práv kurdské menšiny, která se musí jednoznačně podřídít turecké většině.
3. Žalobce také v žalobě poukázal na fakt, že je v Turecku velmi špatná ekonomická situace, jelikož inflace v Turecku stoupla k 80% a lidé v Turecku žijí téměř na hranici bída, přičemž se tato situace dotýká o to více Kurdů, neboť pro tuto část obyvatelstva je obtížnější i bez současné ekonomické situace získat zaměstnání, což ekonomická krize nyní ještě prohlubuje.
4. Závěrem žaloby žalobce sporuje, že by v jeho případě se jednalo o opakovanou žádost dle zákona o azyly. Žalovaný neposoudil a de facto nikdy ani neposuzuje žádosti o mezinárodní ochranu v kontextu různých politických událostí a jejich dopadu do životů běžných občanů. V tomto případě, pokud od konce roku 2020 probíhá omezování na svobodě členů politické strany HDP a jejich sympatizantů a u této politické strany následně probíhá řízení o jejím zrušení, EP vyzývá Turecko k obnovení kurdského mírového procesu, dotknou se bezpochyby tyto události negativně i životů běžných kurdských občanů a přístupu turecké většiny k nim. Dle žalobce tak stále trvá nerovnost mezi tureckou většinou a kurdskou menšinou.
5. Na základě všeho výše uvedeného žalobce navrhnul, aby zdejší soud žalované rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
6. Žalovaný ve svém vyjádření setrval na závěrech obsažených v žalovaném rozhodnutí a navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.
7. Krajský soud přezkoumal žalobu dle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen jako „s.ř.s.“), přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům.
8. Ze správního spisu krajský soud konstatuje, že žalobce podal svou první žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 31. 5. 2021. V rámci poskytnutí údajů k žádosti a dále během pohovoru k žádosti o mezinárodní ochranu žalobce uvedl, že je kurdské národnosti, islámského náboženského přesvědčení; sympatizuje se stranou HDP (Lidová demokratická

strana), volí ji, není však jejím členem. Je svobodný, bezdětný. Pochází z města Mardin, poslední tři měsíce před odchodem z vlasti se zdržoval a pracoval v Istanbulu, kam utekl ze strachu před otcem své přítelkyně, která byla turecké národnosti. Dne 22. 5. 2021 opustil Turecko v nákladním prostoru kamionu. Jako důvod žádosti o azyl uvedl, že měl strach z pronásledování ze strany otce své přítelkyně. V Turecku udržoval asi rok vztah s přítelkyní, která byla turecké národnosti. Se vztahem nesouhlasil otec přítelkyně, který po zjištění, že uvažují o svatbě, toto kategoricky vyloučil a snažil se znemožnit kontakt mezi nimi. Nechal se slyšet, že žalobce zabije. Telefonicky mu vyhrožoval, že si ho najde a zabije ho. Žalobce se proto následně odstěhoval do Istanbulu, kam mu ještě volala matka přítelkyně s výhružkou, že její manžel za žalobcem přijede a najde si ho. Ze strachu, a aby měl od otce přítelkyně klid, ilegálně odjel z Turecka. Ještě v Izmiru, z něhož se poté přestěhoval do Istanbulu, byl v souvislosti s touto věcí na policii. Policie se o věc zajímala, ale řekla mu, že takto podanou slovní výhružku zatím nemohou nijak konkrétně řešit, leda by tam byl už nějaký důkaz o přímém útoku. V současné době již s přítelkyní v kontaktu není, vztah považuje za rozbitý. V Turecku neměl problém se státní správou, policií, soudy nebo armádou, nebyl trestně stíhán, ani ve vězení. Tuto první žalobcovu žádost žalovaný svým rozhodnutím ze dne 24. 8. 2021, č. j. OAM-374/ZA-ZA11-ZA03- 2021, zamítl. Proti tomu rozhodnutí podal žalobce žalobu ke zdejšímu soudu, který ji svým rozsudkem ze dne 15. 12. 2021, č. j. 66 Az 2/2021 – 23, zamítl. Následnou kasační stížnost Nejvyšší správní soud svým usnesením odmítl pro opožděnost. Žalobce následně dne 22. 3. 2022 podal v pořadí druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ve které uvedl, že je kurdské národnosti, islámského náboženského přesvědčení; sympatizuje se stranou HDP (Lidová demokratická strana), občas se zúčastnil jejich mítinků. Je svobodný, bezdětný. Pochází z města Mardin, v Turecku naposledy žil ve městě Izmir. Jako důvod pro udělení mezinárodní ochrany uvedl jeho obavu z rodičů jeho přítelkyně, kteří jejich vztah neschvalovali a pronásledovali ho. Policie v Turecku mu nepomohla. Jako novou skutečnost žalobce uvedl, že mu cca před 4 měsíci znovu volali rodiče přítelkyně a vyhrožovali mu. Navíc uvedl, že v Turecku je nyní špatná ekonomická situace. Takto odůvodněnou opakovanou žádost o mezinárodní ochranu žalovaný posoudil jako nepřipustnou dle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a řízení dle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil, proti čemuž žalobce podal již výše popsanou žalobu.

9. Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1 zákona o azylu.
10. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.
11. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.

12. Z výše uvedené právní úpravy tak vyplývá, že pro přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany je nutné, aby žadatel v žádosti uvedl skutečnosti či zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění žadatele zkoumány v předchozím řízení. V této souvislosti soud připomíná, že v rámci azylového řízení existují dvě základní procesní břemena, a to břemeno tvrzení a břemeno důkazní. Nejvyšší správní soud vyslovil již ve svém rozsudku ze dne 7. 12. 2005 č. j. 4 Azs 151/2005–86, závěr: „*Zatímco důkazní břemeno může v některých případech nést i správní orgán, povinnost tvrzení leží vždy na žadateli o azyl. Představa, že by správní orgán sám zjišťoval pronásledování či potenciální ohrožení žadatele o azyl v zemi jeho původu, je zcela nereálná. Jedině žadatel sám nejlépe ví, z jakých důvodů svou zemi původu opustil, zda byl pronásledován a z jakých důvodů. V průběhu řízení o udělení azylu musí žadatel uvést veškeré relevantní důvody, na základě kterých poté správní orgán jeho žádost posoudí. Pokud žadatel neunese břemeno tvrzení, správní orgán de facto nemá o čem rozhodovat.*“ Z uvedeného tak vyplývá, že pokud žadatel neuvedl všechny důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jedná se o skutečnost přičitatelnou pouze k jeho tíži a nelze akceptovat, že by neunesení břemene tvrzení mohl zhojit pomocí podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
13. Dle platné právní úpravy a ustálené judikatury tedy platí, že opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti, ale jeho hlavním smyslem a účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele, a které nemohl bez vlastní viny uplatnit během předchozího řízení. Zpravidla se přitom bude jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo v důsledku plynutí času. Jako takové lze připomenout např. změnu situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele (k tomu srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 27. 6. 2019, č.j. 13 Az 13/2019 – 24).
14. Ve zde projednávaném případě tak bylo povinností žalovaného řádně zhodnotit, zda žalobce ve své opakované žádosti uvádí nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění žalobce předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení, a zároveň svědčí o tom, že by žalobce mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Žalovaný dospěl k závěru, že podmínky přípustnosti opakované žádosti splněny nebyly, s čímž se krajský soud v plném ztotožňuje.
15. Žalobce ve své opakované žádosti v první fázi pouze zopakoval důvody, které již uvedl ve své první žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to konkrétně důvody, že v Turecku měl vztah s dívkou, přičemž rodina dívky tento vztah neschvalovala a pronásledovala ho. Policie v Turecku mu s touto situací kvůli jeho národnosti nepomohla. Tímto důvodem azylové žádosti se však již žalovaný zabýval ve svém rozhodnutí ze dne 24. 8. 2021, č. j. OAM-374/ZA-ZA11-ZA03- 2021, přičemž dospěl k závěru, že tento důvod žádosti o mezinárodní ochranu není důvodný a mezinárodní ochranu žalobci tak nepřiznal. Tento názor žalovaného poté sdílel i zdejší soud, když žalobu proti tomuto prvnímu rozhodnutí svým rozsudkem ze dne 15. 12. 2021, č. j. 66 Az 2/2021 – 23, zamítl. Z této skutečnosti tak jasně vyplývá, že žalovaný správně tento důvod posoudil tak, že se nejedná o novou skutečnost nebo zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.

Žalobce sám při poskytnutí údajů k v pořadí druhé žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že tento důvod již uváděl v předchozím právním řízení. Žalobcem uvedený důvod v pořadí druhé žádosti o mezinárodní ochranu tak nezpůsobuje její přípustnost dle § 11a odst. 1 a 2 zákona o azylu.

16. Na tomto závěru nemůže nic změnit ani žalobcem nově tvrzená skutečnost, že mu před 4 měsíci volala rodina jeho bývalé dívky a vyhrožovali mu a nadávali nebo tvrzení že v Turecku je špatná ekonomická situace. Je nutné připomenout, že institut opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neslouží k doplňování či uvádění jiných důvodů pro udělení mezinárodní ochrany. Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve svém usnesení ze dne 27. 11. 2020, č. j. 5 Azs 110/2020 – 37: *„Koncept opakovaných žádostí zná právní úprava již poměrně dlouho, přičemž konsekventně vychází z toho, že je třeba, aby v daném případě existovaly „nové skutečnosti nebo zjištění“, které musí mít určitou přidanou hodnotu a kvalitu oproti předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany; to respektuje též relevantní judikatura k opakovaným žádostem o mezinárodní ochranu – viz zejm. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 – 65, který svůj závěr formuloval do právní věty: „Hlavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, jenž může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí.“*
17. Žalobcem ničím nepodložené tvrzení o „výhružném telefonátu“ či zmíněné ekonomické situaci v Turecku dle názoru krajského soudu nejsou ony nové skutečnosti nebo zjištění, které by způsobily přípustnost opakované žádosti o mezinárodní ochranu. Žalobce v řízení před žalovaným nepředložil jediný důkaz o „výhružném telefonátu“ a ani netvrdil, jak by mohla ekonomická situace v Turecku konkrétně v případě jeho osoby odůvodňovat důvodnost jeho žádosti o mezinárodní ochranu. V takové situaci tak byl závěr o nepřípustnosti žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany zcela na místě, tedy bylo zcela správně dle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu opakovanou žádost žalobce označit za nepřípustnou a podle § 25 písm. i) zákona o azylu řízení zastavit. Z tohoto důvodu tak nebyl žalovaný povinen se v řízení věcně zabývat žalobcem uvedeným důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, jelikož žalovaný zcela správně v první fázi posouzení žádosti žalobce dospěl k závěru, že žádost neobsahuje nové skutečnosti nebo zjištění, což by způsobilo její přípustnost. Z obdobného důvodu nebyl ani krajský soud oprávněn se věcně zabývat argumentací ohledně postavení kurdských menšin a politické situace v Turecku, jelikož v prvé řadě žalobce politické či etnické důvody v žádosti neuvedl, pouze uvedl strach z rodiny přítelkyně, přičemž tímto se žalovaný i zdejší soud již zabýval. Krajský soud tak pouze přezkoumal závěr žalovaného o nepřípustnosti opakované žádosti, přičemž dospěl k závěru, že žalovaný nepochybil.
18. Krajský soud tímto přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž na základě všeho výše uvedeného shledal žalobní argumentaci žalobce nedůvodnou.

19. Protože žaloba nebyla důvodná, musel ji krajský soud zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).
20. O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle zásady úspěchu ve věci zakotvené v § 60 odst. 1 s.ř.s., přičemž neúspěšný žalobce právo na náhradu nákladů řízení neměl a úspěšnému žalovanému náklady dle obsahu spisu nevznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 18. listopadu 2022

JUDr. Jan Dvořák, v. r.
samosoudce